

II. DOKUMENTY STOLICY APOSTOLSKIEJ

KONGREGACJA DS. KULTU BOŻEGO I DISCYPLINY SAKRAMENTÓW

Teksty Liturgii Godzin na wspomnienie bł. Władysława Findysza, prezbitera i męczennika, zatwierdzone dla diecezji rzeszowskiej

23 sierpnia

Błogosławionego Władysława Findysza, prezbitera i męczennika W diecezji rzeszowskiej – wspomnienie obowiązkowe

Błogosławiony Władysław Findysz urodził się 13 grudnia 1907 r. w Krościenku Niżnym na Podkarpaciu. Świecenia kapłańskie przyjął 19 czerwca 1932 r. w Przemyślu. W 1942 r. został proboszczem w Nowym Żmigrodzie. W czasie II wojny światowej, a także w latach powojennych niósł ofiarną pomoc duchową i materialną wszystkim mieszkańcom, bez względu na narodowość i wyznanie. W latach Soboru Watykańskiego II włączył się aktywnie w dzieło „Soborowych czynów dobroci”, apelując z ambony i za pośrednictwem listów o odnowienie życia religijnego. Odpowiedzią władz komunistycznych na gorliwą działalność duszpasterską ks. Findysza były liczne prześladowania. 17 grudnia 1963 r. za rzekome „zmuszanie do praktyk religijnych” został skazany na dwa i pół roku pozbawienia wolności. W więzieniu znęcano się nad nim fizycznie i psychicznie. Władze z premedytacją uniemożliwiły mu podanie się uprzednio zaplanowanej operacji na nowotwór przełyku. Z więzienia został zwolniony warunkowo w stanie skrajnego wycieńczenia. Zmarł po kilku miesiącach, 21 sierpnia 1964 r. Został ogłoszony błogosławionym jako męczennik 19 czerwca 2005 r. w Warszawie.

GODZINA CZYTAŃ

II CZYTANIE

Z posynodalnej adhortacji apostolskiej Ojca Świętego Jana Pawła II *Ecclesia in Europa* (11. 13-14)

Żadna istota ludzka nie może żyć bez perspektyw na przyszłość. Tym mniej Kościół, żyjący oczekiwaniem na Królestwo, które nadchodzi i jest już obecne na tym świecie. Byłoby niesprawiedliwością nie uznać *znak* wpływu *Chrystusowej Ewangelii* na życie społeczeństwa. Pragnę jednak zwrócić uwagę szczególnie na pewne znaki, które pojawiły się w życiu *sensu stricto* kościelnym. Przede wszystkim pragnę przypomnieć – aby nigdy nie został zapomniany – ten wielki znak nadziei, jaki stanowią tak liczni *świadkowie wiary chrześcijańskiej*, którzy żyli w ostatnim stuleciu zarówno na Wschodzie, jak i na Zachodzie. Potrafili oni zrealizować w swym życiu Ewangelię mimo wrogości i prześladowań, często aż po najwyższą próbę przelania krwi.

Świadkowie, szczególnie ci, którzy ponieśli męczeństwo, są wielkim, wymownym znakiem, który mamy podziwiać i naśladować. Potwierdzają oni żywotność Kościoła; jawią się jako światło dla Kościoła i dla ludzkości, ponieważ pozwolili zajaśnieć w ciemnościach światłu Chrystusa; należąc do różnych wyznań chrześci-

jańskich, stanowią również znak nadziei dla ekumenizmu; jesteśmy bowiem pewni, że ich krew „jest także limfą jedności dla Kościoła”.

Jeszcze bardziej wyraźnie mówią nam oni, że *męczeństwo* jest najwyższym wcieleniem Ewangelii nadziei: „Męczennicy bowiem głoszą tę Ewangelię i dają jej świadectwo swym życiem aż do przelania krwi, ponieważ są pewni, że nie mogą żyć bez Chrystusa i gotowi są umrzeć dla Niego w przekonaniu, że Jezus jest Panem i Zbawicielem człowieka, a zatem jedynie w Nim człowiek znajduje prawdziwą pełnię życia. W ten sposób, zgodnie z napomnieniem apostoła Piotra, okazują gotowość do uzasadnienia nadziei, która w nich jest (por. 1P 3, 14-15). Męczennicy ponadto głoszą 'Ewangelię nadziei', gdyż ofiara ich życia jest najradykałniejszym i największym owocem tej ofiary żywej, świętej i Bogu przyjemnej, która stanowi prawdziwy kult duchowy (por. Rz 12, 1), źródło, duszę i szczyt wszelkiej chrześcijańskiej liturgii. W końcu służą oni 'Ewangelii nadziei, gdyż ich męczeństwo stanowi najwyższy wyraz miłości i służby człowiekowi, ukazując, że posłuszeństwo prawu Ewangelii rodzi życie moralne i takie współistnienie społeczne, które szanuje i umacnia godność i wolność każdej osoby.

Owoce nawrócenia dokonującego się pod wpływem Ewangelii jest *świętość* licznych mężczyzn i kobiet naszych czasów. Nie tylko tych, którzy zostali oficjalnie ogłoszeni świętymi przez Kościół, ale również tych, którzy z prostotą i w codziennym życiu dali świadectwo swej wierności Chrystusowi. Nie sposób zapomnieć o niezliczonych synach i córkach Kościoła, którzy na przestrzeni dziejów kontynentu europejskiego realizowali wielkoduszną, autentyczną świętość w ukryciu życia rodzinnego, zawodowego i społecznego. „Oni wszyscy, niczym «żywe kamienie» wsparte na Chrystusie, «kamieniu węgielnym», tworzyli Europę jako budowlę duchową i moralną, pozostawiając potomności najcenniejsze dziedzictwo. Tak spełniła się obietnica Chrystusa: «Kto we Mnie wierzy, będzie także dokonywał tych dzieł, których Ja dokonuję, owszem, i większe od tych uczyni, bo Ja idę do Ojca» (J 14, 12). Święci są żywym dowodem spełnienia się tej obietnicy i zachęcają, aby wierzyć w nią nawet w najtrudniejszych godzinach dziejów”.

RESPONSORIUM

(Ga 2, 20; Flp 3, 8)

W. Obecne życie moje jest życiem wiary w Jezusa Chrystusa, który umiłował mnie i samego siebie wydał za mnie.

K. Wszystko uznaję za stratę ze względu na najwyższą wartość poznania Chrystusa Jezusa, Pana mojego.

W. Który umiłował mnie i samego siebie wydał za mnie.

Modlitwa

Wszzechmogący, wieczny Boże, dzięki Twojej łasce błogosławiony Władysław oddał życie dla sprawiedliwości; + spraw za jego wstawiennictwem, * abyśmy zachowali wiarę, której nauczał, i szli drogą, którą nam wskazał. Przez naszego Pana.

Formularz zatwierdzony przez Kongregację ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów dekretem z dnia 28.06.2005 r. (Prot. 875/05/L).